

Prvá kapitola

Väzenie tvorila obrovská ohavná betónová stavba, obkolesená pletivovým plotom s ostnatým drôtom navrchu. Cestou doň Sam minula plaketu zasadenú do veľkého kameňa s nápisom: Nápravnovýchovné zariadenie, väznica Altoona. Pod disneyovským oblúkom visela tabuľa s veľkými plastovými písmenami VÄZNICIA ALTOONA. Niekoľko paliem roztrúsených po okrajoch zariadenia pôsobilo ešte surreálnejšie než scéna z filmu.

Keď otvorila dvere na požičanom terénnom vozidle a vyvracala sa do štrku, horúci vlhký vzduch spôsobil, že jej na pokožku vyrazil pot a zarosili sa jej slnečné okuliare. Len čo vystúpila z klimatizovaného interiéru, akoby sa ponorila do vody, na kožu sa jej lepili vlasy a na krku sa krútili ako tykadlá.

V žalúdku toho veľa nemala. Nejedla nič, odkedy deň predtým priletela z londýnskeho letiska Heathrow, okrem mäsi tyčinky, ktorú si kúpila uprostred bezsennej noci v motelovom automate, keď

sa jej vnútro zvieralo a gniavilo ju. Vyšli z nej len tenké pramienky žlče a kávy. V aute mala mäťové cukríky, hrkotali v cestovnej plechovke. Znovu sa pozrela do zrkadla. Pomyslela sa: *Možno patrím k tým ľuďom, ktorí si myslia, že sú škaredí, ale v skutočnosti sú pekní, len to nevidia.* Vrátila clonu naspäť a povedala si: *Chceš dostať dysmorfóbiu?* Rýchlo pokrútila hlavou, aby sa zbavila negatívneho myslenia.

Zaparkovala a vykročila k stráženému vchodu. Na chvíľu zastala, premýšľala, či sa neotočí a nevráti späť. Za posledných dvadsaťštyri hodín zmenila názor najmenej milión ráz. Nič sa jej nezdalo skutočné, kým za dverami lietadla nenarazila do múru horúčavy. Urobila som chybu, vravela si, drahú a príšernú chybu. Ich listy predstavovali čosi ako spoločné šialenstvo, dvaja ľudia, čo si tak hrozne prajú niečo lepšie, že si to napokon sami vytvoria.

V budove odovzdala návštevnícku priepustku a preukaz totožnosti, sledovala, ako sa jej kabelka posúva cez röntgenový prístroj, keď popri nej prechádzala cez detektor kovov. Na druhej strane sa s ňou nakrátko zišla, kým ju obsluha nevzala a namiesto nej jej podala očíslovaný lístok, ako keď si v divadle odkladáte kabát do šatne. Jedna dozorkyňa ju celú prehliadla a druhá jej na hrud' prilepila očíslovanú nálepku. Ďalší návštevníci ju jemne postrkovali správnym smerom, okrem jedného, dvoch slov si nepovedali nič, kým nedošli do dlhej mäťovo-zelenej a dusivo horúcej miestnosti s malým hrkotajúcim ventilátorom v kúte. Stáli v nej zelené plastové stoličky pripevnené k podlahe. Sam si sadla na prvú prázdnu. Pred sebou mala hrubé plastové okno s dierkami na úrovni úst a malú policu ako stôl, z každej strany oddelenú priehradkami. Ani jeden návštevník – takmer výlučne ženy – s nikým neprehovoril, ani sa na nikoho ne-

Nevinná žena

pozrel. Sam hľadela cez plastové okno, náprotivná strana miestnosti bola prázdna, až na jedného dozorca. Stál pri zadnej stene a hľadel si na topánky.

Na vzdialenej pravej strane si všimla dvere a nad nimi lampu zasadenú do drôteného krytu. Na okamih nechápala prečo, ale potom si uvedomila, kde sa nachádza, v spoločnosti násilníkov takých nebezpečných, že pred nimi musia lampu chrániť drôteným krytom, stoličku priskrutkovať k podlahe a použiť nepriestrelné sklo.

Keď sa ozval bzučiak, červená lampa sa rozsvietila, dozorca zdvihol hlavu a zachytil Samin pohľad. Usmiala sa, no on jej úsmev neopätoval. Spomenula si, ako bola na koncerte skupiny Take That. Naklonila sa k priateľke a chytili sa za ruky. Dýchame ten istý vzduch ako Robbie Williams! Vzduch šumel Dennisovou prítomnosťou, kdesi mimo dohľadu.

Väzni sa šuchtali do miestnosti, členky a zápästia v putách, ako jej ich v listoch Dennis opísal. Sam na chrbát naskočila husia koža, mala pocit, akoby žalúdok od nej pomaly plával preč. Blysko jej hlavou, že utečie, obzrela sa na ťažké kovové dvere, ktorými vošla: zamknuté. Uvedomila si, že je v pasci, a jediný spôsob, ako sa z nej dostať, je prežiť v nej. Čoskoro bude po tom, ubezpečovala sa, keď chlapi ako husi vchádzali do návštevného priestoru.

Vtom ho zbadala. Vyzeral inak ako ostatní, akýsi mäkkší. Všimla si, že pribral, čo spôsobilo, že sa na okamih cítila lepšie, kým neotočil hlavu a nevidela ho z profilu, jeho črty a lícne kosti. Mal okuliare s falošným zlatým rámom, sklá sfarbené do hneda, takže mu nevidela do očí, lebo sa od nich odrážalo svetlo. Len čo ju zbadal, usmial sa, nedôstojne zamávala uvoľneným zápästím a hneď to oľutovala.

Ruky si vopchala medzi kolená. Zápästia mal spútané a pohyboval sa len drobnými krokmi, ako keby kráčal potme. Pri okne zastal a pokrčil plecami.

„Ponižujúce,“ šepol.

„Prepáč?“

„Za čo?“

„Nepočula som, čo si povedal,“ odvetila Sam a z tváre si odhrnula vlasy.

„Povedal som, že je to ponižujúce,“ zopakoval, sadol si a reťaze zahrkotali o stôl pred ním. „Som v reťaziach ako zúrivý pes.“

„Ach. Nie, nehovor tak. Neverím, že je to skutočne...“

„Viem.“

Mlčky sedeli.

„Čudné, však?“ opáčila Sam.

„Čo?“

„Toto.“

„Áno.“

Pozrela naňho a pripadal jej ako cudzí človek. Oblial ju chlad a cítila sa, ako odhalená, chcela sa zvrtnúť a odísť. No ten pocit prešiel a v hlave jej len zvonilo, akoby dostala facku. Usmial sa, aj ona sa usmiala, ale zakryla si ústa a odkašľala si.

„Prepáč, rande nemávam často,“ priznal sa.

Sam sa vďačne usmiala. „Veď ani ja.“

„Kedy si priletela?“

„Včera,“ odvetila a spomenula si na prvý nádych floridského vzduchu, keď vychádzala z letiska, na okamih, keď sa všetko stávalo až priveľmi skutočným.

„Mala si dobrý let?“

Nevinná žena

„Celkom dobrý. Po celý čas nás krmili, zrejme aby sme sa nenu-
dili.“

„Ako tu.“

Všetko sa pomínulo. Všetka milota z listov. Sam za to vinila seba.

„Kedy sa stretneš s Carrie?“ spýtal sa.

„Zajtra,“ odvetila a spomenula si, ako nástoječivo ju filmárka presviedčala, aby sa pridala k štábu, kým budú nakrúcať nový diel. Nechcela mať pocit, že prekáža, ale keď do nej Carrie vítala a pýtala sa, ako inak chce tráviť voľný čas, nedokázala odmietnuť.

„Oblúbíš si ju.“

Sam pocítila pichnutie žiarlivosti a vedela, že je plná citu, že ho stále ľúbi. „Je naozaj úžasná.“ Pery pretiahla do úsmevu, no neodhali-
la zuby, zrejme ich má primalé alebo pery priveľké.

„Veru je. Vieš, nemávam veľa návštev. Carrie sa snaží, ale býva
hrozne ďaleko a...“ Dennis nechal medzi nimi vo vzduchu visieť ne-
dokončenú vetu, a tak chvíľu sedeli mlčky, kým Sam nepocítila, že sa
jej z úst derú slová.

„Vieš, je to moja chyba, som plachá a myseľ sa mi úplne vypráz-
dnila, neviem, o čom sa mám rozprávať, lebo všetko sa mi zdá ne-
podstatné. Cítim sa ako úplný idiot. Je tu tak horúco, mám pásmovú
chorobu, ty nie si na vine, to len ja, prepáč.“

Dennis pozrel na ňu, tvár ochabnutá, prekvapená. „Nie si idiot,“
povedal. „A vieš čo? Lúbim Ťa.“

Akoby sa v nej čosi zlomilo.

„Aj ja Ťa ľúbim.“

„Máš niečo,“ povedal a ukázal si na pravé líce, „tu.“ Z tváre si
odhvrkla prameň a uvoľnila sa.

„Ďakujem.“

Odrazu išlo všetko ľahšie. Rozhovoril sa o nedávnych nečakaných návštevách, o nových advokátoch, o ich na mieru ušitých oblekoch a o ich na mieru pristrohnutých stratégiách. O novom diele *Chlapec z Red Riveru* a Netflixe, rozumel mu len abstraktne. O novom režisérovi Jacksonovi Andersonovi, úspešnom tvorcovi trilógie trhákov, ten s úplnou istotou hovorí o Dennisovom prepustení, akoby išlo o samozrejmosť. Porozprával jej aj o Carrie, ako vie, že pre film chce len to najlepšie, ale aj o tom, že po všetkých rokoch vo filmárskej branži neznáša hrať pri nejakom mužovi druhé husle, lebo celkom očividne vždy o všetkom rozhodovala sama. Dennis sa zasmial.

„Je našťvaná, ale zároveň si uvedomuje, že s Jacksonom určite prerazí ďalej, než predtým. Ide o peniaze, aj to vie. Hoci všetko zháňanie zostane aj tak len na nej.“

S Jacksonom sa úroveň publicity nového dielu zvýšila. Celebrity ohlasovali svoju podporu, fanúšikovia si sťahovali prvý film, záujem sa zvyšoval. Odrazu sa na fóre objavila kopa nových mien. Angelina Jolie nosila tričko s Dennisovou fotografiou a pod ňou *Oslobodte Dennisa Dansonu*. Na twitteri sa stal populárnym. O všetkom by sa bol dozvedel, ale pre záplavu nových listov, viac než dostával predtým, mal toho priveľa na čítanie.

„Začínam mať pocit, že toto je ono,“ povedal, „Toto by mohlo byť ono.“

„Aj ja,“ odvetila. „Vie o tom už celý svet. Všetci sú na tvojej strane.“ Blyslo jej hlavou: ako by mohol niekto odsúdiť boj celého sveta? Musí dôjsť k novému súdному procesu.

Ozvalo sa zabzučanie. Návštevníci okolo nej sa nakláňali, aby sa rozlúčili. Niektorí pritískali pery k špinavému oknu, dýchali na milovaných na druhej strane. Dozorcovia otáčali hlavy.

Nevinná žena

„Musím ísť,“ povedal.

„Viem.“

„Na budúci týždeň?“

„Samozrejme. Den, ľúbim ťa.“

„Aj ja ťa ľúbim, Samantha.“

Keď odchádzal, žmurkaním zaháňala slzy, jeho hlas ju oblažil výbuchom radosti a to, ako sa vzdával, jej spôsobovalo bolesť. Narovnála si šaty. Keď púšťala rad návštevníkov pred seba, aby sa zaradila na jeho koniec, ozvala sa za ňou jedna pani, dosť blízko pri nej, aby jej dych cítila na krku. „Ste zaťažená na vrahov detí?“

„Prepáčte?“ Sam sa otočila a usmiala sa, presvedčená, že zle počula.

„Zrejme cítite náklonnosť k tým, čo zabíjajú dievčatká. Videla som, s kým ste sa zhovárali.“

Žena mala ryšavé kučeravé vlasy, po nalakovaní vyzerali krehko, a z jedného pleca jej viselo tričko a odhaľovalo ramienko podprsenky. Sam sa obzrela, kde je nejaký dozorca, ale tí mali robotu na konci miestnosti.

„Mám rodinu v Red Riveri a tamojší obyvatelia veľmi dobre vedia, čo napáchal, vedia, čo je zač, vedia toho viac, než môže prezradiť film.“ Žena hovorila tak ticho, že im nik nevenoval pozornosť.

„Ja sa s vami nejdem dohadovať, dobre? Chcem odísť.“ Sam sa hlas trochu zachvel, nevedela ho ovládnuť.

„Rozpráva vám, kam schoval telá? Len to sa chceme dozvedieť. Aby dievčatá konečne mohli odpočívať v pokoji, aby si aj rodiny odýchli.“

V miestnosti už zostali len ony dve.

„Vzrušuje vás to. Nemám pravdu?“

„Podme, čas uplynul.“ Dozorca priložil Sam ruku ku krížom a jemne ju potisol.

„Beštia,“ sykla žena napokon. Dozorca ruku odtiahol a ženu chytil za zápästie, uškříňal sa, keď ich vyvádzał von.